Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація ходъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дворъ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львовскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Старостияхъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поединоке число 3 кр

Ч. 274 | Нинѣ: Завтра: | гр. к. † Савы осв. Николая А. | рим. к. Лазаря! 4. адвент. | Субота 5 (17 грудня 1892 | Входъ сонця 7 г. 47 м.; заходъ 4 г. 4 м. Баром. 756 герм. + 1·0 — 0·0' | Рôкъ II.

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ вела ся дебата надъ провізоріею буджетовою. Передъ тымъ ще интерпелювавъ пос. Райнеръ и товаришѣ въ справѣ розпорядженя зъ дня 3 падолиста, поручаючого маґістратови мѣста Цельоваца приймати въ порученôмъ крузѣ дѣланя подания словеньскѣ и залагоджувати ихъ въ языцѣ словеньскôмъ. Интерпелянты запытують, чи міністеръ справъ внутрѣшныхъ хоче перевести заовь слѣдство и узнати рѣшучо чисто нѣмецкій характеръ Цельоваца.

Міністеръ рôльництва вôдповѣдавъ на интерпеляцію пос. Кавница въ справѣ вынагороды вôдъ шихтъ, приреченого гôрникамъ копальнѣ срѣбла въ Пшибрамѣ и заявивъ, що они одержують точно въ формѣ т. зв. вôльныхъ шихтъ вынагороду за шихты, покинені безъ ихъ вины. Иншѣ зажаленя вынагороды робôтникôвъ узнано безосновными.

Палата приняла безъ дискусіѣ законъ о контингентѣ рекрутôвъ и зачала нараду надъ буджетовою провізоріею.

Пос. Крамаржъ заявляе, що Молодочехи голосують противъ буджету, то значить, зачинають борбу противъ правительства, а не противъ правицѣ. Молодочехи були бы готовѣ сейчасъ вступити до давнои правицѣ, коли автономічна програма буде застережена, але автономічна бôльшôсть зъ централістичнымъ правительствомъ есть неможлива.

Пос. Шукле критикувавъ поступованє лѣвицѣ а заявленє, котре свого часу зложивъ пос. Яворскій, назвавъ великимъ розумомъ політичнымъ. Бесѣдникъ наводивъ вôдтакъ жалѣ Словенцѣвъ, зъ котрыми можна бы легко перевести угоду, бо они не жадають права державного и стоять на ґрунтѣ конституціѣ. Бесѣдникъ жалувавъ того, що здержано рухъ парляментарнои машины, коли тымчасомъ соціялізмъ пôдносить грôзно голову. Длятого то уважае бесѣдникъ своимъ обовязкомъ голосувати за предложенемъ буджетовымъ.

Пос. Пленеръ полемізувавъ зъ попереднымъ бесѣдникомъ и зазначивъ давнѣйше становище нѣмецкой лѣвицѣ супротивъ правительства; оно опирало ся на трохи штучныхъ припущеняхъ що до проґрамы робôтъ, а коли правительство придержувало ся деякихъ змагань, противныхъ нѣмецкôй лѣвици, то мусѣло розбити ся при першôмъ сильнѣйшôмъ ударѣ. Нѣмецка лѣвиця мусить теперь держати ся політики свободнои руки, щобы здобути для себе заслужене становище. Она не хоче брати на себе одвѣчальности за веденє справъ въ Палатѣ и буде поступати вôдповѣдно интересамъ партіѣ и нѣмецкого народу; она мае лишь патріотичный взглядъ на національне, політичне и економічне добро своихъ выборцѣвъ.

Дальматиньско-сербскій пос. Квевичъ пôдносивъ жалѣ дальматиньскои людности и сконстатувавъ, що въ Дальмація побôчь Хорватôвъ суть ще и Сербы. Вôнъ запротестувавъ рѣшучо противъ того, щобы Дальмацію злучити зъ Хорватією, позаякъ въ Дальмаціи суть ще й Сербы. — Послы Перичь и Біянкіні полемізували зъ Квевичемъ, ажъ наконець президентъ мусѣвъ Перичови голосъ вôдобрати. — Пос. Кайцль жалувавъ ся на поминанє Молодочехôвъ въ комісіяхъ. Полемізуючи зъ Пленеромъ сказавъ бесѣдникъ, що лѣвиця за пôзно оглянула ся, що то ґр. Гогенвартъ бувъ тымъ, котрый сказавъ, що Австрія мусить стати ся федералістичною. Бесѣдникъ заявивъ ся противъ провізоріѣ буджетовои.

Референтъ пос. Щепановскій зробивъ Молодочехамъ закидъ, що они занадто займають ся формальною стороною справъ политичныхъ. Бесѣдникъ бажавъ бы, щобы партіи займали ся бôльше реальными справами и пôдпирали бôльше пропаґанду дѣла въ справахъ парляментарныхъ. По сѣмъ ухвалено великою бôльшôстию двомѣсячну провізорію буджетову. Противъ того голосували головно Молодочехи.

По сѣмъ интерпелювавъ кн. Ив. Шварценберґъ въ справѣ закона противъ еміґраціѣ, атентѣй и обманьствъ еміґраційныхъ. — Пос. Пôдляшецкій интерпелювавъ правительство въ справѣ неоправданого обжаловуваня руского народу и духовеньства за нагоды проявившои ся еміґраціѣ въ Галичинѣ. — Пос. Шпиндлеръ домагавъ ся огляднѣйшого стяганя податкôвъ вôдъ дрôбныхъ промысловцѣвъ. — На тôмъ закôнчено засѣданє а слѣдующе назначено на нинѣ.

Доля священикôвъ въ Холмщинѣ.

Бувъ часъ, коли у насъ думали, що въ Холмщинѣ, недалеко таки за нашею границею въ Россіѣ, чекае руского священика рай, що его тамъ озолотять, коли вôнъ покине свою вѣру католицку и перейде на православіе — стане схизматикомъ. Пôдмовлювано туды и старшихъ и молодшихъ. Та дѣйстно знайшли ся тыи, котрѣ послухали тыхъ пôдмовъ. Але прийшовъ часъ коли тѣ, що послухали тыхъ пôдмовъ и пôшли до обѣцюваного раю, провидѣли — та запôзно вже було; теперь тажко мусять каяти ся того. Вôдъ часу до часу доходить до насъ зъ вôдтамъ голосъ розпуки тыхъ заблудившихъ, а ось свогды по-

Зломана шпада.

Зъ английского. — Кароля Дікенса.

(Конець.)

Въ кôлька днѣвъ потôмъ розôйшла ся вѣсть, що донька майстра Стефенса вернула до дому и що майстеръ Грагамъ вôддавъ ѣй на мешканє давну еѣ дѣвочу комнату. Декотрѣ додавали ще, що звернувъ ѣй цѣлый маєтокъ, призначивши его на добродѣйнѣ цѣли и що прирѣкъ ѣй шанувати еѣ самоту та нѣколи вже не видати ся въ нею Тѣ новины подразнили дуже всѣхъ чесныхъ жѣнокъ та дѣвчатъ въ циркулу Чіпъ, особливо, коли якъ бы на потверджене ихъ, майстеръ Грагамъ перенѣсъ ся до сусѣдного дому. Однакъ высоке поважанє, яке мали для него, не позволило сусѣдамъ выпытувати ся его въ тôй справѣ; а що дôмъ майстра Стефенса все бувъ замкненый и нѣколи не видѣли люде, чи хто въ недѣлѣ и свята народнѣ выходивъ зъ вôдтамъ на проходъ, або купувати якусь рѣчь зô строю, або чого потрѣбно до кухнѣ, то розумнѣ жѣнки дôйшли до высновку и рѣшили мѣжь собою, що тамъ не могла нѣяка жѣнка жити.

Вже майже затихла ся пригода, коли увагу славетныхъ лондоньскихъ мѣщанъ и мѣщанокъ звернула на себе постанова Еѣ Королевского Величества, въ котрôй Найяснѣйша Панѣ ганила звычай ношеня довгихъ шпадъ испаньскихъ, бо вôнъ доводивъ чимъ разъ бôльше до бійкъ, поединкôвъ и проливу крови, — и наказувала, що означеного дня кôлькохъ выбраныхъ знаменитшихъ мѣщанъ, мае пôти до брамъ мѣйскихъ и тамъ кождому, що схоче входити до мѣста, ломити публично шпаду, коли она буде хочь бы о кôлька цалѣвъ довша вôдъ трохъ стопъ, означеныхъ правомъ.

Щобы сповнити той приказъ, о котрôмъ богато говорили по мѣстѣ, станули въ означенôмъ дни по двохъ знаменитшихъ мѣщанъ на сторожи у кождои брамы мѣста Имъ додали вôддѣлы мѣйскои сторожѣ, котрѣ мали приказъ пильнувати оружною рукою сповненя нового права и вязнити кождого, хто бы не послухавъ найвысшого приказу. Тѣ мѣщане мали шпады, що мали бути взôрцемъ для иншихъ; всѣ шпады мали бути такѣ довгѣ, якъ тѣ, що они мали. Отже майстрови Грагамови и другому ще мѣщанинови казали станути на сторожи при брамѣ Модъ-Гетъ, недалеко церкви св. Павла.

Тамъ зôбрало ся численне товариство, бо крôмъ урядникôвъ, назначеныхъ правомъ, не хибувало й цѣкавыхъ и людей безъ роботы, котрѣ робили богато гамору та крику. Якійсь молодый, выхуханый дворянинъ, явивъ ся першій, выдобувъ лискучу до сонця сталеву шпаду и зъ усмѣхомъ вôддавъ еѣ товаришеви майстра Грагама. Той примѣривъ еѣ, а побачивши, що довга есть лише на три стопы, приписанѣ правомъ, вôддавъ ему еѣ и поклонивъ ся. Тогды молодый дворакъ зиявъ капелюхъ и заспѣвавъ: God save the queen! (Нехай Богъ стереже королевы!), а ему вторували крики и оплески товпы.

Другій прийшовъ за нимъ ще лучшій дворакъ, якъ тамтой, бо его шпада була довга лише на двѣ стопы. Зôбранѣ люде такъ и засмѣяли ся всѣ зъ того.

За ними надôйшовъ третій. То бувъ старый воякъ, а его шпада була 18 цалѣвъ довша, якъ приказано. Люде закричали зъ дива и всѣ, а особливо ножôвники и зброѣвники стали смѣяти ся зъ горы, що ему зломлять сю шпаду заказану правомъ. Та якъ же всѣ розчарували ся, коли старый ветеранъ розôпиявъ холоднокровно свôй ремѣнь и казавъ слузѣ вôднести шпаду до дому, а самъ перейшовъ безъ оружя! Се дуже не подобалось зôбраныхъ.

Затежь подобала ся людямъ пригода зъ якимсь надôйшовшимъ фанфарономъ. Вôнъ мавъ довжезну шпаду при боцѣ, ставувъ при входѣ до брамы и роздумавши ся, волѣвъ

явивъ ся въ „Дѣлѣ“ знову такій голосъ въ письмѣ изъ Холмщины датовано̂мъ въ Берести дня 15 падолиста. Наводимо се письмо тутъ дословно. Нехай оно послужить за осторогу не лишь для людей интеліґентнѣйшихъ, але и для селянъ, що шукають въ Россіи раю, бо коли тамъ трудно выдержати людемъ интеліґентнымъ и до того ще священикамъ, котри̂ всюды инде лишь не въ Россіи мають великій пошановокъ, то о ско̂лько го̂рше може тамъ стати темному селянинови, котрыи не знае якъ дати собѣ раду, куда повернути ся и де пошукати собѣ помочи та якои опѣки. Письмо се звучить:

„Дѣлю ся зъ Вами печальными вѣстями о житю-бутю нашихъ братей Галичанъ-священико̂въ въ холмско̂й епархіи. Зъ многими изъ нихъ я вспѣвъ зо̂йти ся, во̂двѣдавши недавно своихъ ро̂дныхъ.

Положене священико̂въ-Галичанъ, не во̂дъ нинѣ дуже лихе, стае що разъ го̂ршимъ. Коли управа холмскои епархіѣ перейшла въ руки преосв. Флавіяна, доля ихъ ще погоршилась. Правда, архіеп. Леонтій бувъ нечемный („грубъ“) для духовеньства и сс многихъ поражало, але не бувъ запеклый и мстивый, якимъ есть нинѣшный владика. А що Галичанъ въ холмско̂й нещастно̂й епархіи уважають „не своими людьми“ и вынятыми зъ-по̂дъ захороны законо̂въ, то они бѣдолахи ледви волѣчуть свое жите, безнастанно побивани̂ архіерейскою злобою и гнетени̂ его нѣчимъ необузданою самоволею. Наши̂ братя, попавши въ Холмщину, находять ся якъ бы на мѣсци мученя. Холмска епархія есть свого рода „чистилищемъ“ для уніято̂въ возсоединившихъ ся зъ церквою православною. Поглянь̂те на картину:

Половина нашихъ братей вѣчно напастована, ледви тягне свое жите, если вяле ихъ истноване можна назвати житемъ. Тому и̂ не дивуйтесь, що ко̂лькохъ изъ нихъ покинуло православія и вернуло ся въ унію. Я по̂днесу Вамъ трошка высше занавѣсу.

Наши̂ братя-священики: Павелъ Искрицкій, Еронимъ Блюсъ, Вацъ, переслѣдувани̂, позбулись розуму... А ко̂лько лягло передчасно въ могилу? О нихъ на дѣлѣ можна сказати, що „хочь мовчать, стогнуть“... Тутъ священикъ, коли кладе ся спати, знае, де кладесь, але де другу но̂чь буде спати зъ своимъ семействомъ, чи дома,“ чи може въ чисто̂мъ поли при дорозѣ, того не знае. Отъ въ найновѣйшо̂мъ часѣ перегнавъ владика зъ одного ко̂нця епархіѣ на другій священико̂въ Галичанъ: сивого, обремененого численною родиною о. Дѣдуника, дальше о. Омелявьского и о. Орловского, а Константина Алексѣевича „низвелъ“ на два мѣсяцѣ въ „псаломщики“. Чи чували Вы, щобы въ захо̂дно̂й церквѣ деґрадували ксьондза на орґаністого? Хтось бы може думавъ, що о. Алексѣевича „низведено“ за Богъ зна яку провину, такъ нѣ! — просто за „пустякъ“, за дро̂бницю, абы лишь показати: „Вотъ какая у меня власть! Слушайтесь, рабы, и повинуйтесь!“

Вся бѣда въ то̂мъ, що епископъ въ Россіи — сегодня тутъ, а завтра на Кавказѣ, для того во̂нъ уважае себе якъбы арендаторомъ епархіѣ, а бѣда тая збо̂льшуесь еще тымъ, що кромѣ архіерейскои резолюціѣ нема нѣякого бо̂льше закона и права для священико̂въ.

И не думайте, що православіе тутъ скрѣпить ся. Нѣ, вся тая безтолкова робота поведе до того, що за якихъ двацять лѣтъ утратить наро̂дъ и тую вѣру, яку мавъ, — заведуть его въ „расколъ“, якъ то стало ся на полудни, де такъ розширила ся „штунда“.

Розглянувшись хочь бы лишь по верху въ во̂дносинахъ Холщины, мусить ся сожалѣти надъ нашими людьми, котрымъ судило ся сюда попасти. На своѣй родинѣ принесли бы безперечно хосенъ, бо они люде дѣльни̂, а тутъ марно пропадають.

За прикладъ тутешныхъ во̂дносинъ представлю Вамъ ось такій образокъ: Въ часѣ ревізіѣ епископа Флавіяна оденъ изъ священико̂въ I-го холмского благочинія бувъ назначеный служити въ своѣй церквѣ литургію. Церковь була повна народу. На литургіи бувъ владика. Середъ во̂дправы замѣтивъ во̂нъ, що священикъ на „Вѣрую“ недостаточно, на его гадку, потрясавъ „воздухомъ“. Отже заразъ таки при народѣ въ часѣ литургіѣ епископъ прибѣгъ до священика, вхопивъ молящого ся за руки и ставъ по своему потрясати „воздухомъ“, приказуючи розсерджено: „Вотъ какъ! вотъ какъ!“ Судѣть же сами̂! чи таке безтактне поступоване архіерея може по̂дняти реліґійного духа въ народѣ? чи не по̂дкопуе оно авторітетъ священика?

Хто все те знае и видить, то для него буде ясно, чому декотри̂ „возсоединенные“ священики сами̂ здоймають изъ себе санъ священьства, едино длятого, щобы выйти зъ того духовного — якъ они кажуть — „порабощенія“. Божь не кождый може стерпѣти того рода пониженя.

Зъ однымъ изъ такихъ священико̂въ, що зложили зъ себе санъ священьства, я говоривъ лично. То бувъ о. Михаилъ Л—ичь, мѣсцевый уроженець, чоловѣкъ рѣдкихъ здо̂бностей. И во̂нъ говоривъ менѣ такъ: „Я бувъ православнымъ весь часъ, коли я бувъ въ уніѣ, але якъ я возсоединивъ ся формально и формально ставъ православнымъ, епископы православни̂ заставили мене здрогатись на само слово: православіе, бо въ привислянско̂мъ православію я не знайшовъ нѣ любови проповѣдуванои Христомъ, нѣ Его правды, — тому то я и знявъ рясу и вийшовъ зъ послушанія. И не думайте (казавъ дальше о. Михалъ Л—ичь), що то перва поява у насъ. Нѣ, то само зробивъ ихъ настоящій православный священикъ Люцерновъ, — во̂нъ прямо перейшовъ въ расколъ, — такъ само учинивъ Ґаґаринъ, Цитовичь и други̂ вызначни̂ православни̂ люде, перейшовши навѣть до Езуито̂въ... Но я все таки остаюсь, по моему, лучшимъ христіяниномъ, нѣжь самъ жестокій Флавіянъ, котрый зо̂славъ бувъ мене въ Суздаль, (въ глубоко̂й Россіи — *Ред.*) не могши холоднокровно выслухати моихъ сло̂въ правды...“ Подо̂бно, якъ о. Михаилъ Л—ичь, знявъ рясу и нашь землякъ о. Александеръ Могильницкій, сынъ нашого поета бл. п. Антонія Могильницкого. Зъ нимъ я старавъ ся зо̂йтись, та не успѣвъ.

Зъ высше наведеного можна зрозумѣти, длячого народъ въ Холмщинѣ „упорствуетъ“ въ уніи и длячого навѣть священики во̂дпадають во̂дъ православія и доброво̂льно знимають зъ себе рясу, а декотри̂ навѣть назадъ надягають уніятску реверенду.

Переглядъ политичный

Въ Палатѣ посло̂въ предложило Правительство проектъ закона о стяганю двоґульдено̂въ и чвертьґульдено̂въ срѣбныхъ.

Президентъ міністро̂въ приказавъ розвести слѣдство противъ радника міністеріяльного Каного, котрому закинено въ Палатѣ посло̂въ, що мавъ до̂стати значни̂ сумы во̂дъ асекураційного товариства „Феніксъ“. На свѣдко̂въ мають бути заво̂звани̂ послы Люеґеръ Гесманъ и Верґані.

На мѣсце помершого пос Демеля въ Тѣшинѣ, выбрано посломъ до сойму дра Буковского, а на Угорщинѣ выбрано одноголосно посломъ въ Надь-Бани міністра Векерлього.

На вчерашно̂мъ засѣданю французскои палаты посло̂въ поставлено внесене, щобы анкетѣ панамско̂й надати власть судейску. Внесеню сему спротивились міністры Рібо и Буржоа и зробили зъ сеи справы вотумъ довѣрія. Палата во̂дкинула се внесене маленькою бо̂льшостію, бо лишь 6 голосо̂въ. Въ наслѣдокъ того зложить мабуть Бріссонъ предсѣдательство въ анкетѣ.

Въ Амстердамѣ настали велики̂ розрухи робо̂тничи̂, такъ, що ажь заносить ся майже на революцію. Поліція и жандармерія мусѣли

вернути ся назадъ, нѣжь дати ломити свою любу зброю. Вже и̂ полудне надходило, а ще не зломано нѣ однои шпады. Въ полудне мали тамтуды ѣхати велики̂ панове на службу Божу до церкви св. Павла.

По̂дчасъ того всего майстеръ Ґрагамъ стоявъ на боцѣ, пильнувавъ докладно свого обовязку и не зважавъ нѣ на що. Приступивъ близше саме въ хвили, коли въ мѣйско̂й брамѣ явивъ ся якійсь дуже богатый панъ; во̂нъ ишовъ пѣшки, а за нимъ ступавъ слуга, и нѣсъ плащъ.

Гамо̂ръ затихъ на хвилю, наро̂дъ ожидавъ цѣкаво, що буде. Майстеръ Ґрагамъ стоявъ по̂дъ склепѣнемъ брамы, отже новый прихожій и во̂нъ стрѣтили ся око въ око. Сей панъ подобавъ на льорда, мавъ пышну и зго̂рдну міну, зъ котрои кождый видѣвъ, якъ низько цѣнивъ во̂нъ мѣщанина. А постава мѣщанина була споко̂йна и поважна, якъ у чоловѣка, котрый не такъ легко налякае ся, нѣ не дасть верховодити надъ собою, а поважае лише таке шляхоцтво, котре йде зъ заслуги. Може той инстинктъ взаимнои оцѣнки своихъ вдачь надавъ при то̂й стрѣчи очамъ ихъ якогось дивно острого выразу.

— Прошу васъ, вельможный пане, подати менѣ свою шпаду.

Та ледви Ґрагамъ вымовивъ ти̂ слова, якъ наразъ задрожавъ, цофнувъ ся о ко̂лька кроко̂въ и схопивъ за ручку штилета, що мавъ за поясомъ.

— То вы той самъ, котрому я державъ коня передъ дверми фабриканта луко̂въ; чей не помыляю ся, правда?

— Зъ дороги, собако челяднику! — во̂дповѣвъ гро̂зно панъ.

— А! се ты той самъ! Я по̂знаю тебе! — во̂дповѣвъ Ґрагамъ. — Нехай нѣхто не мѣшае ся помѣжь насъ, тутъ иде о смерть або жите.

И при тыхъ словахъ выдобувъ штилетъ та кинувъ ся зъ лютостію на вельможного пана.

А той слухаючи приказу выдобувъ уже шпаду зъ похвы, закимъ ще ти̂ слова почувъ. Отже звернувъ еѣ во̂стремъ до нанастника, але штилетъ, котрый Ґрагамъ тримавъ въ руцѣ, то було оруже нарокомъ уряджене до во̂дбиваня такихъ ударо̂въ, то легко вдало ся ему уникнути удару вымѣреного просто ему въ груди и два противники ударили объ себе. Штилетъ упавъ на землю, а мѣщанинъ вырвавъ шаблю вельможному льордови зъ рукъ и запхавъ ему въ серце. Вынимаючи оруже зъ раны спостерѣгъ, що во̂дъ сильного запханя зломила ся шпада на двое и ще половина зо̂стала ся въ грудяхъ трупа.

Все те склало ся такъ скоро, що свѣдки не мали навѣть часу вдати ся помѣжь нихъ та розброити ихъ. Та ледви оденъ противникъ упавъ во̂дъ смертельного удару, ажь ту наразъ наставъ страшный крикъ. Слуга перебѣгъ браму и пустивъ ся въ мѣсто зъ вѣсткою, що его пана знаменитого льорда, напавъ и убивъ мѣщанинъ. Ся вѣсть ишла зъ устъ до устъ. Зъ катедры св. Павла, зо̂ склепо̂въ книгарѣвъ и зъ инишихъ домо̂въ при то̂й площи высунули ся на той крикъ роѣ молодыхъ пано̂въ, котри̂ зъ добутыми шпадами кинули ся на Людъ-Гетъ.

Такъ само скоро мѣщане и наро̂дъ стануди до борбы, оденъ другому додававъ охоты голосными криками, всѣ окружили товпою майстра Ґрагама и потягли его зъ собою. Даремно вывивавъ во̂нъ зломаною шпадою понадъ головою и кричавъ, що хоче вмерти на порозѣ мѣста въ оборонѣ правъ мѣщаньства анґлійского; филѣ товпы понесли его зъ собою, боронили во̂дъ всякого нападу и насиля и посували ся въ середни̂ улицѣ мѣста.

То бувъ страшный видъ: бренькъ оружя, гро̂мъ голосо̂въ, головы вкрыти̂ порохомъ, лиця палаючи̂ гнѣвомъ, люде доптани̂ ногами, жѣнки у во̂кнахъ, зъ во̂дки кричали, по̂знаючи брато̂въ, мужѣвъ и милыхъ мѣжь товпою. А гомо̂нъ двоно̂въ збо̂льшавъ ще заколотъ, въ котро̂мъ кождый бивъ ся на-слѣпо люто, на костурѣ або палицѣ, на шпады або

робити порядокъ и покалѣчила тяжко 17 робôтниковъ.

Новинки.

Львôвъ дня 16 грудня.

— **Ц. к. Дирекція руху зелѣзниць державныхъ** подає до вѣдомости, що вôдъ дня 15 грудня с. р. почавши, задержувати ся буде безусловно 1 мінуту, кромѣ поѣздôвъ ч. 1211, 1217 и 1218 такожь поѣздъ ч. 1216 въ пристанку Клєнчаны при юляху Новый Санчъ Суха, а именно: Клєнчаны приѣздъ 11·08, вôдъѣздъ 11·09 въ ночи. Такожь повѣдомляє, що дотеперѣшный спосôбъ писаня назвища пристанку зелѣзницѣ державнои въ Істриі „С. Вінценті“, змѣняє ся вôдъ 1 сѣчня р. 1893 на назвище: „Савінченті“.

— **Превенту** на опорожнену гр. кат. парохію въ Косовѣ надало ц. к. Намѣстництво о. Лонґинови Раковскому, дотеперѣшному пароховы въ Бодваровѣ.

— **Иммагрикуляція учениковъ** принятыхъ сего року до Університету львôвского вôдбуде ся въ понедѣлокъ дня 19 грудня с. р. о 10 годинѣ рано.

— **Грамота для Миколы Лысенка.** Товариство „Львôвскій Боянъ“ именувало Миколу Лисенка при нагодѣ 50-лѣтныхъ роковинъ єго родинъ и 25 лѣтныхъ єго працѣ на поли народнои музики своимъ першимъ почетнымъ членомъ. Грамота, яка зъ тои причины буде доручена Вп. ювилатови, вже выготовлена и находить ся теперь на выставѣ у львôвского купця п. Бромильского при улици Кароля Людвика, де звертає на себе загальну увагу. Цѣла грамота выконана акварелевыми красками и представляє въ горѣ по правôмъ боцѣ пôдъ темночервонымъ балдахиномъ бюстъ М. Лисенка, по лѣвôмъ же боцѣ стоить богиня Мінерва (яко богиня штуки) и вкладує геніямъ, щобы укрыли вѣнцемъ голову ювилата. Мінервѣ подаить вѣнцѣ другій богинѣ умѣщеній по лѣвôмъ боцѣ грамоты, а тѣ знову вôдбирають вѣнцѣ вôдъ народу руского, котрый представляють: мужчина, дѣвчина и хлопець въ строяхъ народныхъ. Всѣ три фіґуры умѣщено на долинѣ картины. Окладинку до грамоты робивъ проф. Жаакъ, єсть се плоскорѣзьба въ деревѣ на мотивахъ Шкрибляка, а оправу выготовило вѣстне артистичне заведенє п. Л. Вербицкого у Львовѣ.

— **Въ справѣ обходу ювилею папского** появило ся въ львôвскихъ „Архіепарх. Вѣдомостяхъ“ спôльне посланіє австрійского епископату а митрополичій ординаріатъ розпорядивъ вôдъ себе: 1) щобы душпастирѣ посланіє вôдчитали народови; 2) щобы въ три днѣ, т. є. на Рождество, на Новый Рôкъ и на Срѣтенє збирали датки въ церквѣ на даръ для папы вôдъ Русинôвъ: 3) щобы въ день ювілейный 7 (19) лютого 1893 р. т. є. въ недѣлю сыропустну вôдправили одвѣтне богослуженє. Що до датковъ на даръ для папы, узбираній датки у всѣхъ трехъ епархіяхъ зложать ся разомъ въ оденъ даръ вôдъ Русинôвъ.

— **Въ товаристві „Ватра“** вôдбули ся послѣдними днями три вôдчиты. Дня 3 с. м. читавъ слухачъ фільософіѣ Володимиръ Левицкій про „четвертый розмѣръ“. Дня 7 с. м. читавъ Богданъ Лепкій, слухачъ фільософіѣ, про англійского поета Шеля, причѣмъ навѣвъ декотрѣ свои переклады въ того поета. Дня 10 с. м. читавъ товаришъ Романъ Чайкôвскій, укôнченый слухачъ правъ, про Льомброзового „Злочиниця“. Видко въ того, що житє у Ватрѣ розвиває ся гарно, коли що кôлька днѣвъ вôдбувають ся вôдчиты.

— **Загальні зборы „Гуцульскои спôлки“ въ Коломыи** вôдбудуть ся по мысли §. 52 статутôвъ другій разъ дня 21 грудня 1892 о 4 год. по полудни въ ратуши въ сали засѣданя рады громадскои, позаякъ першй зборы скликаній на день 3 грудня с. р. не могли вôдбути ся задля браку комплету вымаганого статутами товариства. Сѣ другѣ загальні зборы будуть правосильні при якôмъ небудь числѣ явившихъ ся членôвъ.

— **Гіґієна въ семинаріяхъ учительскихъ.** П. Міністеръ просвѣты поручивъ выклады соматольоґіѣ и гіґієны въ учительскихъ семинаріяхъ въ Галичинѣ слѣдующимъ доцентамъ: Въ мужескôй семинаріи учительскôй у Львовѣ проф. дрови Шпільманови; въ женьскôй семинаріи у Львовѣ дрови Едвардови Мадейскому; въ мужескôй семинаріи въ Краковѣ дрови Стан. Пониклови; въ женьскôй семинаріи въ Краковѣ дрови Каз. Грабовскому; въ семинаріи мужескôй въ Тарновѣ дрови Генр. Ковальскому; въ семинаріи мужескôй въ Ряшевѣ дрови Войт. Фіялковскому; въ женьскôй семинаріи въ Перемышли дрови Фердин. Кассипѣ; въ мужескôй семинаріи въ Станиславовѣ дрови Юл. Чеснакови и въ семинаріи въ Тернополи дрови Каз. Зґурскому.

— **Несподѣвано вылѣчивъ ся.** До притулку для бѣдныхъ при улици Клепарôвскôй вôдвезено оногды дезінфекторъ, котрый хотѣли сейчасъ выпробувати. До пробы взяли якогось волоцюгу, котрого одежа, якъ здавалось, мусѣла певно мѣстити богато шкôдливыхъ бактерій. Не думаючи довго, служба всадила до дезінфектора не лише одежу але й самого волоцюгу. Спершу було єму тамъ тепло, але небавомъ стало єму за горячо, вôнъ зачавъ кричати и ажь тогды замѣтили похибку. Выняли скоро волоцюгу въ апарату — а вôнъ каже, що єму ся парня дуже послужила. Єго болѣло въ крижахъ и коло, а вôдъ такого тепла пропавъ весь бôль.

— **Мати и сынъ.** Кôлька днѣвъ тому назадъ, була въ берлиньскôмъ кріминалѣ Моабітъ, така роздираюча серце сцена. Тамъ сидить теперь у вязници убійникъ Кіне, котрый въ спôлцѣ зъ якимсь гончаремъ, котрого ще не зловили, убивъ одного купця. Кінего прийшла вôдвѣдати єго старенька мати. Стрѣча матери зъ сыномъ вôдбула ся въ канцеляріи въ присутности судьѣ слѣдчого. Коли вязня привели, крикнула мати, побачивши сына на весь голосъ и кинулась єму на шию и стала кликати: Сыну мôй, сыну, що ты наробивъ?! Ты послухавъ намовы та задля гроша позбавивъ чоловѣка житя?! Убійникъ не вôдозвавъ ся анѣ словомъ, лишь заходивъ ся вôдъ плачу, такъ само, якъ єго мати Коли мати вôдтакъ трохи успокоила ся, напоминала сына, щобы вôнъ говоривъ правду и признавъ ся до всего, щобы моливъ ся до Бога, абы єго помилувавъ, та щобы терпеливо зносивъ все, що єго чекає. Коли сына вôдводили назадъ до казнѣ, опустили нещасливу матѣрь силы и она була бы повалила ся на землю, колибъ єѣ не поддержала сусѣдка, що була въ нею прийшла. Коли сынъ зъ нею пращавъ ся, вхопилась она дверей и голосомъ повнымъ розпуки, стала кричати: Охъ, я нещаслива мати, нещаслива мати! Всѣмъ присутнымъ ажь серце краялось въ жалю, коли видѣли ту страшенну муку нещасливои матери.

— **Смѣшну пригоду** описує одна россійска часопись. Въ Царицинѣ вытиравъ коминяръ у одного рѣзника коминъ, а що передъ тымъ дещо выпивъ собѣ, то залѣзъ до величезнои печи и тамъ заснувъ. Слуга не знавъ о тôмъ нѣчого, наклавъ до печи дровъ и подпалилъ. Коминяреви закрутило въ носѣ вôдъ дыму, вôнъ збудивъ ся, выкинувъ напередъ запалеві трѣски, а вôдтакъ выскочивъ и самъ зъ печи. Слуга крикнувъ: чортъ чортъ! и перепудженый утѣкъ въ кухнѣ. Рѣзникъ самъ бувъ трохи вôдважнѣйшій, схопивъ батôгъ, вбѣгъ до кухнѣ, де коминяръ пчихавъ вôдъ дыму, и высмарувавъ єго батогомъ, що ся влѣзло. Робôтники мали смѣху досить, а рѣзникъ Нѣмець хваливъ ся, що й самого чорта не налякавъ ся.

— **Въ морскихъ филяхъ.** Въ Стамбулѣ выбудовано новый мôстъ, котрый лучить Золотый Рôгъ въ передмѣстємъ Галата. Тому кôлька днѣвъ стала ся тамъ страшна пригода. Три высшй урядники префектуры наняли кыртый повôзъ и казали вôзникови завезти себе на передмѣстє Пера. На однôй улицѣ потрутивъ повôзъ сторожа нôчного. Вôзникъ лякавъ ся одвѣчальности и тому загявъ конѣ и скоро вбѣхавъ на той новый понтовый мôстъ въ хвили, коли кôлька чайокъ вынято, щобы перепустити кораблѣ. Конѣ надбѣгли такъ скоро, що стоячй на сторожи воики маринарки ледви що крикнули: стôй! коли вôзъ разомъ зъ кôньми упавъ въ море. Всѣ урядники потопили ся; а слуга ихъ, що ѣхавъ на козлѣ и вôзникъ выратували ся.

— **Смерть вôдъ загару.** Дня 21 падолиста о 6 годинѣ вечеромъ прийшовъ бувъ Айзикъ Баль въ Радимна и Йосель Лінкъ въ Дуклѣ до громады Беско до тамошного надзирателя горальнѣ, Ицка Фляма и заночували у него. Въ печи комнаты, въ котрôй мали спати, запалено вуглємъ, Айзикъ Баль замкнувъ завчасу засувъ у печи, а черезъ то повставъ загаръ въ хатѣ. Айзикъ Баль загорѣвъ такъ, що на другій день найшли єго неживымъ, а Йосля Лінка ледви привели до памяти.

мечѣ. А всюды, де лише зломана шпада показала ся въ горѣ, кавалеры зъ людьми своими кидали ся ще зъ бôльшою завзятостію; а по кождôмъ такôмъ нападѣ въ стисненыхъ рядахъ народу являлися порожнй мѣсця, въ котрй тои самои хвилѣ пхали ся новй товпы, ставлячи для шляхты живу и движиму запору; можна сказати, що то бувъ правдивый хаосъ, де що хвилѣ поблискували шпады, палицѣ, пера вôдъ касковъ, китицѣ вôдъ шапокъ, богатй одежи и лахи.

Народъ бажавъ приневолити майстра Ґрагама, щобы схоронивъ ся у своимъ домѣ, хотѣвъ єго боронити, поки власть не вдасть ся въ сю справу або настане яка добровôльна згода. Але чи не знали, де вôнъ теперь мешкавъ, чи въ заколотѣ забули се — о то въ розрухахъ не трудно — жѣнки мѣщанъ стануди передъ давнымъ єго домомъ, котрый бувъ замкненый зô всѣхъ сторôнъ. Закимъ выбили дверѣ, минуло немало часу, а тымчасомъ зъ двайцять найзухвалѣйшихъ противникôвъ въ ворожои партіѣ пробили ся крôзь товпу и стануди при входѣ разомъ зъ майстромъ Ґрагамомъ.

— Зъ помочію Бога я не стану втѣкати въ такъ справедливой справѣ! — крикнувъ майстеръ Ґрагамъ голосомъ, котрый всѣ могли почути. — Нѣ, я не буду втѣкати, коли моя нога станула на порозѣ дому, па котрый люде въ вашого роду навели розпуку и ганьбу. Безъ пардону! нѣ самъ не хочу єго, нѣ не дамъ другимъ! Бийте!

И борба почала ся наново; кавалерôвъ приневолено цофнути ся на хвилю передъ блескомъ зломанои шпады. Однакъ въ тôй самôй хвили роздавъ ся выстрѣлъ. Якійсь ворогъ дôставъ ся певно до вôкна сусѣдного дому и стрѣливъ... Куля трафила Ґрагама въ чашку и вôнъ упавъ нежавый. Зойкъ роздавъ ся у воздусѣ... Кôлькоро людямъ привидѣло ся, що якась дивна стать показала ся и назразъ щезла у вôкнѣ дому фабриканта лукôвъ.

И настала глубока тишина. Декотрй борцѣ зложили оружія и тѣло покôйника перенесли до дому, иншй розбѣгли ся громадами, балакаючи тихимъ голосомъ; а коли прийшло войско заняти улицю, то на нѣй не було вже майже нѣкого.

Тѣ, що несли тѣло майстра Ґрагама, щобы зложити єго на постели, здивували ся, коли побачили, якъ якась жѣнка зъ руками зложеными до молитвы клячала коло вôкна. Хотѣли єѣ подняти, але она вже не жила. Отже погребали єѣ коло тѣла мѣщаника, котрый державъ ще въ руцѣ сильно, стиснену, одиноку шпаду, зломану того дня въ Людъ-Гетъ.

Телеграмы.

Вѣдень 16 грудня. Є. Вел. Цѣсарь оглядавъ вчера черезъ цѣлу годину рôздвяну выставу и выставу им. Шіндлеравъ. Въ готели континентальнôмъ вôдбувъ ся вôдтакъ обѣдъ, въ котрôмъ взяли участь ґр. Таффе, всѣ міністры и много пословъ.

Будапештъ 16 грудня. Конференція епископôвъ постановила предложити Папѣ, Є. Вел. Цѣсареви и правительству заявлене о небезпечныхъ наслѣдкахъ, якй можуть выйти зъ церковно-політичнои проґрамы угорского правительства.

Трієстъ 16 грудня. Архікнязѣ Францъ Фердинандъ и Леопольдъ Фердинандъ пустились вчера по полудни на корабли „Єлисавета“ въ подорожь на около свѣта.

Римъ 16 грудня. Папа выдазъ два посланія, до италіяньскихъ епископôвъ и до италіяньского народу, въ котрôмъ остро выступає противъ масонôвъ за то, що они на мѣсце христіяньства хотять завести натуралізмъ.

Софія 16 грудня. Правительство предложить завтра собранію змѣну 13 артикулôвъ конституцѣѣ, мѣжь ними и о вѣрѣ князя и першого наслѣдника престола. На 293 пословъ єсть 245 за змѣною.

Парижь 16 грудня. Зачувати, що Бріссонъ хоче уступити изъ становища предсѣдателя комісіѣ для справы панамскои.

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" принимає лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ иже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця перероблений на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ въ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочки, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усторонюе веснѣвки, родимі плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1·50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

ПРИГОТОВЛЕНЄ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

Ц. И К. ВОЙСКОВІ ШКОЛЫ

починае ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ профессоръ въ ц. и к. Академіи вôдъ женії и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ — денна продажь 50.000 кґ.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ ласкôтками, також по цукорняхъ.

Антикварска оферта.

✲ МАЙЕРЪ, ЛЕКСИКОНЪ ✲

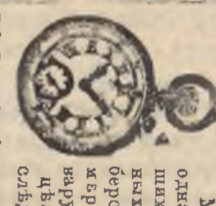
4 (найновѣйше) выданє

16 елеґантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новй, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Се не обманьство!

Менѣ поручила одна въ найбôльшихъ ґалантерійныхъ фірмъ нюрнберскихъ задля надмѣрного засобу товару продавати по цѣнѣ фабричнôй слѣдуючі товары и я спродаю доки ихъ, засобу стане:

1 **нікльованый годинникъ ремонтоаръ**, дуже гарный, реґульованый на секунды, натягае ся безъ ключа; 1 **дуже гарну портмонетку**; 1 **пышну циґарничку** въ правдивого бурштину и морскои пѣнки; 2 **патентованй спинки до маншетôвъ** въ чистого алюмінію; 1 **перстень зô штучнымъ бриянтомъ**; 1 **дуже гарну шпильку до краватки** въ алюмінію; 1 **дуже добрый пуляресъ** въ алюмінію; 2 **патентованй свѣчники**; 1 **цѣла тоалета** кишенева, дуже практична для кождого; **12 штукъ разомъ**, одно гарнѣйше другого, и то все за дивно низьку цѣну, бо лише за **5 зр. 35 кр.** за побранѣемъ, або попередною присилкою гроша, оплачено. То все можна достати у нюрнберского агента **С. Альмана** (S. Allmann) Wien I Sterngasse Nr. 11.

Непринятый товаръ, а безъ сказы принимае ся назадъ. 111

Поручае ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера

у Львовѣ.

30

Зъ друкарнѣ В. Ловиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.